

влекла противъ себе си и мъжа си гнѣвъ-тъ на Баварскый-тъ Херцогъ, и която водила прѣпискѣ съ Виттембергчаны и Спалатина, искажала на послѣдній-тъ чуденіе-то си дѣ-то Лутеръ не былъ ся оженилъ. По поводъ на това, Лутеръ писалъ на Електоровъ-тъ священникъ (на 30-й Ноемврій, 1524): “Не ся чудѣж че хора-та си приказвать за мене, както си приказвать и за много други нѣща. Но, молиж, поблагодарѣте отъ моиѣ странѣ на госпожж-тѣ, и кажѣте ѣ че азъ съмь въ рѣцѣ-тъ на Господа като едно създаніе на което сърдце-то Той може да промѣни еднѣжъ и дважъ, да го умъртви или съживи, въ всѣкы часъ или всѣкѣ минутѣ; но каквото ми е было до сега сърдце-то, и каквото ми е сега, азъ никога нѣма да ся ожениж . . . Душа-та ми ся отврѣща отъ женидбѣ, защото всѣкы день очаквамъ смърть-тѣ си като расколникъ.”

Подиръ нѣколко мѣсецы, обаче, взглядо-ве-тъ на Лутера по този прѣдмѣтъ ся промѣнили. Налегнѣтъ отъ душевнѣ тѣжѣ, той начнѣлъ да чувствува че му трѣбва една помощница, която да го утѣшава, и че трѣбва да покаже на дѣло онова, което подканялъ други-тъ да вършатъ, и което той считалъ отъ крайнѣ важность за чело-